

Arrest

nr. 315 232 van 22 oktober 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HENRION
Place de l'Université 16/4ème/étage REGUS
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 1 februari 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 december 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 juli 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 augustus 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat O. TODTS loco advocaat V. HENRION.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Bestreden beslissing

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Angolees staatsburger te zijn, behorende tot de Bakongo etnie en het Evangelisch Christelijk geloof, en op [...] maart 1992 geboren te Cazenga, Angola. U groeide op bij uw tante in Cazenga. Toen u achttien jaar was (2010), verhuisde u naar Cacuaco, waar u met uw vriendin N. woonde.

In december 2012, tijdens de verdediging en receptie van uw eindwerk, leerde u gouverneur H.C. kennen. Hij stelde dat, indien u wou verder studeren, u hem steeds mocht contacteren – hij gaf u zijn visitekaartje en dat van zijn lijfwacht M.F. – en dat hij dan uw studies zou betalen. In januari of februari 2013, na een mislukte poging om u in te schrijven op de publieke universiteit, nam u contact op met C..

U kreeg niet hem, maar wel zijn lijfwacht F. aan de lijn. U mocht zich inschrijven op de privé-universiteit, en uw studies werden betaald.

Na afronding van uw eerste jaar, liet u aan hun weten dat u uw studies (mogelijks) niet zou verderzetten, omdat de verplaatsing vanuit Cacucaco naar de universiteit te moeilijk was. U werd aangemoedigd om u alsnog opnieuw in te schrijven, en werd vervolgens een huis in Mutamba (dichtbij de universiteit) geschonken – later schonk C. u zelfs nog een tweede woning. In 2014, verhuisde u naar Mutamba, en dan begon ook uw rechtstreeks contact met C. – in de voorgaande periode, sinds uw ontmoeting in 2012 tot de start van uw rechtstreeks contact na uw verhuis in 2014 – had u geen rechtstreeks contact met C., al het contact verliep via F., met wie u ook enkel telefonisch sprak. U sprak met F. over uw studies en privéleven, en indirect (via F.) met C. over uw studies. Toen u rechtstreeks contact begon te hebben met C., kreeg u een intieme relatie met hem. Het betrof een transactionele relatie, waarbij u zijn minnares werd in ruil voor comfort (e.g. dure cadeaus, uw studies, kledjes, enz.). In 2017, beëindigde u uw hogere studies (licentiaat in architectuur en urbanisatie/stedenbouw), en C. regelde voor u een stageplaats, wat daarna een vast werk werd, in zijn bedrijf (waarvan hij publiekelijk niet gekend was als de eigenaar gezien zijn politieke benoeming).

Gedurende 2019 had u ook een online relatie met D.K.. Deze relatie eindigde echter toen u Angola verliet (januari 2020, infra). U had een laatste keer contact met hem midden 2021.

Rond 28 of 30 december 2019, werd u ontvoerd en vastgehouden, gedurende vier of vijf dagen. U werd fysiek en seksueel mishandeld. U kon een telefoongesprek tussen de ontvoerder en opdrachtgever (de echtgenote van H.C.) overheoren, waaruit u opmaakte dat het de bedoeling was dat de ontvoerders uw plaats van vasthouding in brand zouden steken en u zo zouden vermoorden. Echter, nadat hij u in Kicongo hoorde spreken, benaderde één van de ontvoerders u – u vermoedt dat hij zich schuldig begon te voelen – en bood u aan om u te helpen ontsnappen in ruil voor geld, waarop u inging. U contacteerde F., die u aanraade om bij hem te komen verblijven. Hij betaalde uw ontvoerder.

U verbleef zes of zeven dagen bij F.. In deze periode, kreeg u ook een liefdesrelatie met F. – uw contact en relatie liep ook verder na uw vertrek uit Angola. F. regelde ook uw vertrek in deze periode. Op 12 of 13 januari 2020, verliet u Angola. U werd begeleid door F.. U vermoedt dat u met uw eigen Angolees paspoort bent gereisd, maar u bent niet zeker aangezien u het paspoort nooit zelf in handen heeft gehad en F. het paspoort na aankomst opnieuw heeft meegenomen. Op 16 of 17 januari 2020, kwam u het Belgische Rijk binnen en werd, door F., ondergebracht bij vriend G.. Na een tijd, ontdekte u echter dat deze man tegen u loog: hij beloofde uw verblijf te legaliseren, maar u ontdekte dat hij uw verblijf bij hem enkel rekte, omdat hij onderhoudsgeld betaald kreeg door C.. U besloot, mede op aanraden van F. die u hiervan op de hoogte bracht, zijn huis te verlaten en diende vervolgens op 19 april 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

In augustus 2021, kwam F. op bezoek in België. Jullie spendeerden tijd samen, en hij heeft toen ook een rekening voor u geopend bij BPost, m.b.v. het paspoort waarmee u eerder naar België was gereisd. Deze rekening werd later echter opnieuw afgesloten, omdat u werd gevraagd om nogmaals dit paspoort voor te leggen, wat u niet kon, omdat F. het opnieuw had meegenomen.

In februari of maart 2022, contacteerde F. u en vroeg hij om met hem naar Amerika te verhuizen, wat u weigerde omwille van uw procedure in België.

Rond april of mei 2022, contacteerde C. u – dit was het eerste contact nadat jullie relatie werd verbroken, omwille van uw vlucht uit Angola. F. had geld gestolen van C. en was daarna verdwenen. C. dacht dat u, gezien uw relatie met hem, zou weten waar hij was, dat jullie samenspanden. C. stelde dat, indien u niet zei waar hij was, dat hij u en uw familie zou doden. Na dit gesprek, vreesde u voor uw familie in Angola. U probeerde uw oom te contacteren, maar kon hem niet bereiken. Uw tante (degene die u heeft opgevoed) kon u wel bereiken, en u raadde haar aan om naar DRC te verhuizen.

Vier of vijf dagen later, omdat u niet kon zeggen waar F. was, werd de versnellingsbak van uw oom gesaboteerd en had hij een ongeluk. Tegelijkertijd werden zijn vrouw en zoon thuis aangevallen.

Ter staving van uw verzoek, legt u volgende documenten neer: (1) uw Angolese identiteitskaart (origineel); (2) een psychologisch attest (origineel); (3) medisch verslag (origineel); (4) foto's van het incident van het incident van uw oom, tante en neef; (5) uw bankkaart van BPost (origineel).

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal bepaalde **bijzondere procedurele noden** in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

U maakte voorafgaand aan uw persoonlijk onderhoud op het CGVS geen melding van bijzondere procedurele noden. Op de dag van uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS (d.d. 15/06/2023) verscheen u met uw vertrouwenspersoon, uw psycholoog E.R.R.E., en wenste dat hij uw persoonlijk onderhoud zou bijwonen, wat werd toegestaan (notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 15/06/2023, hierna NPO 1, p. 1). U legde ook een psychologisch attest (d.d. 25 mei 2023, zie groene map van het administratief dossier; NPO 1, p. 15, 32), opgesteld door uw psycholoog, neer. Het attest heeft, volgens uw psycholoog, tot doel om uw psychologische toestand en evolutie, ter kennis van het CGVS te brengen, alsook verslag uit te brengen van de oorzaken van uw huidige symptomen. Bijgevolg, zou het nut van het attest zijn dat het CGVS uw psychologische situatie kan begrijpen en een weloverwogen beslissing kan nemen. Uw psycholoog stelt dat u aan posttraumatische stressstoornis (PTSS) leidt. Er wordt melding gemaakt van een reeks symptomen, namelijk herbeleving, vermijding, hyperactiviteit, en cognitieve veranderingen, die u zou ondervinden. Het attest bevat ook uw relaas. Het attest concludeert dat u aan PTSS leidt, verbonden aan de gewelddadige gebeurtenissen die u heeft meegemaakt. U zou nood hebben aan een veilige context en blijvende psychologische ondersteuning. U vertelt zelf over dit attest: "het verslag is een samenvatting van mijn verhaal van 2012 tot ik hier zit. Wegens de consequenties van wat er met me is gebeurd, heb ik slaapverlies, gewichtsverlies en psychologische problemen. Dankzij meneer O., die mijn psycholoog is, en met veel geduld en gevoeligheid, heeft hij mijn trauma begeleid en me geholpen om dit te verlichten. Vandaag ben ik een persoon die niet gelukkig is, omdat ik geen rustige dromen heb. Ik doe de zaken, omdat het leven ons verplicht van deze te doen. Door onze sessies, slaag ik er in van mijn leven en de problemen te aanvaarden, ze te confronteren/te aanschouwen en mijn leven verder te zetten." (NPO 1, p. 15).

In elk geval gaat elk verzoek om internationale bescherming gepaard met een bepaalde mate van stress en vormt een dergelijk psychologisch attest geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin u uw psychologische problemen opliep. Een psycholoog doet weliswaar uitspraken betreffende de mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze, feitelijke omstandigheden schetsen waarin een mentale gesteldheid is ontstaan. Dit geldt des te meer in geval van een psycholoog, die nog meer afhankelijk is van hetgeen hem door de patiënt wordt verteld, in tegenstelling tot een arts, die eventueel aan de hand van fysieke vaststellingen, los van hetgeen de patiënt hem vertelt, bepaalde medische of fysieke problemen kan constateren.

Noch door uzelf, noch door uw psycholoog of advocaat, werd er melding gemaakt dat u niet in staat zou zijn om volwaardig deel te nemen aan uw procedure. In het bijzonder gezien de nodige empathie en respect die de Protection Officer aan de dag heeft gelegd voor uw situatie. Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud werd u bij aanvang gevraagd hoe u zich voelde: "ik voel mij min of meer normaal." Vervolgens werd er u uitgebreid uitgelegd hoe het interview zou voorlopen en wat er van u werd verwacht, inclusief de rol van uw vertrouwenspersoon en de mogelijkheid tot pauzes, opdat u achteraf een geïnformeerde keuze kon maken wanneer gevraagd of u zich in staat voelde om het interview te laten doorgaan, waarop u antwoordde: "ja, ik voel me goed" (NPO 1, p. 2-3). Het CGVS merkt op dat u op twee momenten tijdens uw persoonlijk onderhoud emotioneel werd. Toen u sprak over het geweldsincident van uw oom, tante en neef (waarvan u foto's neerlegde). Er werd een pauze genomen, waarna het interview werd hervat. De Protection Officer stelde zich hierbij ook empathisch op en legde u uit dat zij wel enige vragen diende te stellen over de neergelegde foto's en het incident (NPO 1, p. 13-14). U werd een tweede maal emotioneel wanneer u sprak over uw kidnapping. Er werd opnieuw een korte pauze gehouden, waarna de Protection Officer ook aangaf dat u niet in detail diende te spreken over het geweld tijdens uw opsluiting, tenzij u dat wenste (NPO 1, p. 28). Voor de start van uw relaas, werd u ook de kans geboden om even te pauzeren (NPO 1, p. 24). Ook bij uw tweede persoonlijk onderhoud, werden soortgelijke maatregelen genomen. Uw vertrouwenspersoon was niet aanwezig tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud. Er werd u gevraagd of het oké was dat het interview zou plaatsvinden zonder hem, waarop u bevestigend antwoordde (notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 20/07/2023, hierna NPO 2, p. 2-3, 14).

In het licht van bovenstaande elementen kan uw psychologisch attest (of toestand) geen onvermogen aantonen om volwaardig aan de procedure deel te nemen. Er kan redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Bijkomend, kan uw psychologisch attest (toestand) noch de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag herstellen (infra), noch het bestaan van een risico op vervolging bij terugkeer naar Angola aannemelijk maken (infra).

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Bij Dienst Vreemdelingenzaken, stelde u vervolging te vrezen door de echtgenote van H.C., omwille van uw relatie met haar echtgenoot (CGVS Vragenlijst d.d. 07/05/2021, hierna CGVS-V). Echter, tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS, stelt u nu H.C. zelf te vrezen naar aanleiding van uw relatie met zijn lijfwacht M.F. (die van C. heeft gestolen en vervolgens is verdwenen): "op dit moment, is het niet echt meer zijn vrouw. Om eerlijk te zijn, dacht ik zelfs aan een terugkeer naar mijn land. Maar, jammer genoeg, na die gebeurtenissen met M.F., het heeft een terugkeer naar mijn land moeilijk gemaakt. Ik ben niet meer zo bang van zijn vrouw. Mijn probleem is nu met H.C.. Vermits ik problemen heb met hem, zit ik met problemen in alle regio's van Angola. (...)." (NPO 1, p. 31-32). U bent er echter niet in geslaagd om het CGVS te overtuigen van uw relaties met H.C. of M.F., noch van de aangehaalde vervolgingsfeiten.

Vooreerst, merkt het CGVS op dat u uw verzoek om internationale bescherming laattijdig heeft ingediend. U kwam het Belgische grondgebied binnen op 16 of 17 januari 2020 (NPO 1, p. 23), maar diende pas 19 april 2021 een verzoek om internationale bescherming in (zie administratief dossier). Bij DVZ, verklaarde u over deze periode: "ik verbleef bij een vriend van H.C.. Ik kende hem niet. M.F. had me aan hem voorgesteld. Ik ben daar gebleven. Hij zei dat hij me kon helpen, dat ik bescherming kon vinden. Ik kende de regels en wetten hier niet. Ik leefde gewoon en was overtuigd van wat hij vertelde. Hij zei om hier te mogen verblijven je steeds in het huis moest blijven en maar af en toe buiten mag. Minstens zes maanden tot één jaar. Hoe meer tijd er overging, zag ik dat die man niet eerlijk was naar mij. Ik moest het hele huishouden doen. En, op een dag, was ik huilend het huisvuil aan het buitenzetten. Ik zag een groep jongeren. (...) Het waren drie jongens en ze brachten me naar Klein Kasteeltje." (DVZ Verklaring d.d. 07/05/2021, DVZ-V, p. 11). Deze verklaring vertoont echter verscheidene inconsistenties met uw latere verklaringen voor het CGVS over deze periode. U verklaart opnieuw dat deze vriend (G. R.) had beloofd 'uw situatie' op te lossen (NPO 1, p. 30). Hierbij kan bij voorbaat al worden opgemerkt dat het maar weinig geloofwaardig is dat u bijna anderhalf jaar – niet zes maanden tot één jaar zoals u bij DVZ verklaarde – zou hebben geloofd dat dit het geval is, in het bijzonder in het licht van uw hoog opleidingsniveau (universitair geschoold) (NPO 1, p. 5), uw toegang tot internet (u onderhield immers online communicatie met F.) (NPO 1, p. 16, 23-24), en uw contact met F. – immers, u stelt dat jullie voornamelijk over uw situatie spraken (niet over hem), en al beweert u dat jullie niet zouden hebben gesproken over uw status in België, is het maar weinig waarschijnlijk dat in deze gehele periode van anderhalf jaar dit onderwerp nooit eerder ter sprake is gekomen. Men zou immers vermoeden dat uw verblijfsstatus in België, in het bijzonder aangezien u ook stelt niet gelukkig te zijn bij G., één van uw bezigheden is (NPO 1, p. 23-24, 30; NPO 2, p. 17). Uw bewering dat u dit pas na anderhalf jaar ter sprake zou hebben gebracht – waarop F. u dan aanraadde om daar te vertrekken, aangezien G. van uw aanwezigheid profiteerde (NPO 1, p. 30) is ofwel weinig geloofwaardig, ofwel blijkt u absoluut geen interesse te hebben gehad in uw nood aan (internationale) bescherming, wat dan weer ernstige vragen plaatst bij de ernst en geloofwaardigheid van uw vrees. Ten tweede, werden er verscheidene inconsistenties opgemerkt. Zo omschrijft u deze persoon aanvankelijk als een vriend van F. (NPO 1, p. 20), om vervolgens, wanneer gevraagd of het een vriend van C. of van F. was, toch te stellen dat het vriend van C. was (NPO 1, p. 20; NPO 2, p. 5). Ook, maakt u tijdens uw persoonlijk onderhoud geen melding van het gegeven dat u de jongeren heeft ontmoet tijdens het buitenzetten van vuilnis: "ik besloot om daar te vertrekken, ook al begreep ik de taal niet. G. zijn huis was groot. Ernaast was er ook basketbalplein. Ik ging wanhopig naar buiten en heb me aan de kant van het basketbalplein gezet. Ik weende. Ik wist niet hoe ik uit die situatie moest geraken. Er was een groep jongens basket aan het spelen. Ik trok hun aandacht, omdat ik aan het wenen was" (NPO 1, p. 30-31), én stelt u nu dat slechts één van de jongeren (dus niet drie) u heeft begeleid naar Klein Kasteeltje (NPO 1, p. 31). **Het geheel aan voorgaande vaststellingen maakt dat het CGVS geen geloof hecht aan de door u aangevoerde reden voor uw laattijdig verzoek. Bijgevolg, dient er te worden geconcludeerd dat u uw verzoek weldegelijk laattijdig heeft ingediend.** Hiermee rekening houdend dienen ernstige vragen te worden gesteld betreffende de nood aan bescherming. Van iemand die beweert te vrezen voor zijn leven, zijn vrijheid en de fysieke integriteit, mag verwacht worden dat hij zich informeert en zich zo snel mogelijk aanbiedt bij de bevoegde instanties om internationale bescherming te vragen. **Uw nalaten ondermijnt reeds sterk uw voorgehouden nood aan internationale bescherming.**

Ten tweede, stelt het CGVS vast dat er een Portugees visum door u werd aangevraagd – bijgevolg, een vertrek uit Angola voorbereidt – voor het plaatsvinden van het incident dat u aanvoert als reden van uw vlucht uit Angola, wat u (aanvankelijk) ontkent. U verklaart uitdrukkelijk nooit eerder naar Europa te zijn gereisd, noch concrete stappen te hebben ondernomen (NPO 1, p. 9-10). U stelt ook uitdrukkelijk nooit op enig ander moment dan toen u vertrok uit Angola op de luchthaven in januari 2020 vingerafdrukken te hebben gegeven (NPO 1, p. 21-22). Desondanks werd er op basis van uw vingerafdrukken een Portugees visum op uw naam ontdekt: aangevraagd op 28 november 2019, met een afspraak in het visumcentrum in

Luanda op 20 november 2019 (het dossier bevat uw handtekening (gelijkend aan de handtekening die u heeft gebruikt in uw administratief dossier) en overgemaakte documenten zoals uw werkgever, boeking en bankstatements), en het werd vervolgens uitgereikt op 12 december 2019, met een geldigheid van 11 januari 2020 tot 24 februari 2020 (zie administratief dossier). U werd geconfronteerd met het visum, waarbij u nu plotseling aangeeft dat u inderdaad een drietal weken voor uw ontvoering (november of december 2019 of 2020; in uw opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud, corrigeert u dit naar oktober of november 2020 (zie mail d.d. 29/08/2023)) een visum bent gaan aanvragen bij de Portugese autoriteiten, en hierbij onder andere, uw vingerafdrukken heeft afgegeven, omdat u wou reizen (NPO 2, p. 22-23). Het feit dat u na confrontatie plotseling wel toegeeft een eerder visum te hebben aangevraagd, doch dat deze niets met uw vlucht uit Angola zou te maken hebben (u wou enkel reizen), kan enkel worden gezien als een poging om uw visumdossier in lijn te brengen met uw asielrelaas. Echter, door simpelweg uw eerdere uitdrukkelijke verklaringen (namelijk dat u geen concrete eerdere reisplannen had én nooit eerder vingerafdrukken heeft gegeven), voert u geen ernstig verweer. **Bijgevolg, blijft de eerdere vaststelling staan dat u uw visum (en bijgevolg vertrek uit Angola) heeft voorbereid voor het plaatsvinden van het incident dat u aanvoert als reden van uw vlucht uit Angola, hierdoor komt de geloofwaardigheid van dit incident (en bij gevolg ook uw relatie met H.C. en andere problemen die hieruit voortvloeien) sterk onder druk te staan.**

Ten derde, wordt uw **voorgehouden reisweg verder ondermijnd door de vaststelling van verscheidene vaagheden en tegenstrijdigheden in uw verklaringen betreffen uw vlucht uit Angola en uw gebruikte identiteits- en reisdocumenten, wat het vermoeden dat u het CGVS heeft proberen misleiden, wat een negatieve weerslag heeft op uw geloofwaardigheid, enkel verder bestendigd.**

Bij DVZ, verklaarde u dat uw reis werd georganiseerd door F.. U stelt dat de reis legaal was: hij heeft in uw zeven-dagen-verblijfsperiode-bij-hem uw visum en vertrek georganiseerd. Het betrof een visum voor Portugal. U stelt ook dat F. uw paspoort heeft afgenomen in België (CGVS-V; DVZ-V, p. 10-12). Tijdens uw persoonlijk onderhoud, verklaart u ook dat u zes of zeven dagen voorafgaand aan uw vertrek uit Angola op 12 of 13 januari 2020 in Mutamba bij M.F. heeft verbleven, en stelt ook opnieuw dat hij in deze periode uw vertrek, inclusief visum, heeft geregeld (NPO 1, p. 9). Gevraagd naar uw reisweg: "ik bleef één week in huis van M.F.. Hoe ik Angola verlaten heb, kan ik niet echt in detail uitleggen, want ik heb daar slechts enkele dagen verbleven, gewacht tot het paspoort klaar was. Eén dag voor ik Angola verliet, is M.F. een aantal zaken gaan recupereren uit mijn woning, waaronder mijn diploma en computer" (NPO 1, p. 20). Wanneer u vervolgens wordt gevraagd naar het gebruikte paspoort bent u uitermate vaag. Zo stelt u dat u het paspoort wel heeft gezien, maar dat F. het steeds in handen had (inclusief tijdens uw immigratiecontrole). U vermoedt dat het uw eigen paspoort was, en stelt plotseling: "toen M.F. bij mij thuis is geweest om belangrijke zaken te recupereren, heeft hij me ook gevraagd waar mijn paspoort lag, maar op geen enkel moment heb ik dat paspoort zelf in handen gehad tijdens de reis." Geïnformeerd door de Protection Officer of u dit niet aan hem heeft gevraagd, stelt u dat hij had gezegd dat u niet te veel vragen moest stellen. F. zou dit paspoort opnieuw hebben meegenomen. De Protection Officer vraagt u daarop of, indien u vermoedde dat het uw paspoort was, waarom u dan niet aan F. heeft gevraagd om dit aan u terug te geven. U stelt dat u dat heeft gevraagd, maar dat hij antwoordde dat het beter was om het mee te nemen, dat het niet veilig was voor u om het bij te houden. Gevraagd waarom, antwoordt u dat hij dit niet heeft uitgelegd. Het is echter minstens opvallend te noemen dat u, met uw hoog opleidingsniveau, zomaar genoegen zou nemen met dit antwoord. Het wordt helemaal bevreemdend gezien uw verklaring dat u en F. een relatie hadden op dat moment. Bovendien, waar u aanvankelijk nog sprak te vermoeden dat het uw paspoort betrof, spreekt u in uw latere verklaringen herhaaldelijk over 'mijn' paspoort, alsook dat F. het 'uw' paspoort noemde (NPO 1, p. 20-23, 29-30). Bij aanvang van uw tweede persoonlijke onderhoud, antwoordt u opnieuw dat u niet weet of het uw echt paspoort was of een vervalst paspoort (NPO 2, p. 3). Doch, blijkt uit uw verklaringen later in het persoonlijk onderhoud dat F. u uitdrukkelijk zou hebben gezegd dat het paspoort waarmee u bent gereisd naar België (en dat werd gebruikt om de bankrekening te openen) uw paspoort was (NPO 2, p. 18). De Protection Officer vraagt u opnieuw waarom u dat paspoort dan niet heeft teruggevraagd als het uw paspoort was, waarop u opnieuw stelt dat F. u had verteld dat hij het niet kon achterlaten, want dat het voor problemen zou zorgen, dat het veiliger was voor u als hij het zou meenemen.

Doch gevraagd naar welke problemen, moet u opnieuw het antwoord schuldig blijven: dat F. u dit niet wou vertellen ('ik weet wat ik zeg') (NPO 2, p. 18-19). Het CGVS verwijst opnieuw naar voorgaande opmerking (uw opleidingsniveau en relatie met F.) en plaatst bijgevolg sterke twijfels bij het feit dat uw partner tegen u zou zeggen dat er "problemen" zouden kunnen zijn, maar dan weigert hier verdere uitleg over te geven.

Verder verklaart u dat F. reisde met een diplomatiek paspoort. Gevraagd of er op de kaft van het paspoort 'diplomatiek paspoort' stond, stelt u dit niet te weten, dat uw paspoort en het zijne op elkaar lagen, maar dat u kan bevestigen dat het een diplomatiek paspoort was aan de hand van de kleur. Gevraagd of het een Angolees diplomatiek paspoort betrof, antwoordt u dat u denkt van wel, omdat F. Angolees was.

Geconfronteerd door de Protection Officer met uw verklaringen – “u zei ‘ik kan bevestigen dat zijn paspoort een diplomatiek paspoort was, omwille van de kleur’ en nu twijfelt u of hij Angolees was. Hebben dan alle diplomatieke paspoorten dezelfde rode kleur?” – lijkt u nu plotseling niet meer te hebben afgeleid aan de hand van de kleur dat het een diplomatiek paspoort betrof: “nee, normaal in Angola, de personen met een functie zoals die van hem, zij krijgen automatisch een diplomatiek paspoort wegens hun veelvuldige reizen. Op eender welk moment, moet een minister weg en moeten zij mee” (NPO 2, p. 3-4)

De geloofwaardigheid van uw aangevoerde problemen, die zouden voortkomen uit uw relaties met H.C. en M.F., staan reeds sterk op de helling. Het is dan ook aan u om alsnog te overtuigen door het afleggen van consistente, voldoende gedetailleerde en aannemelijke verklaringen met betrekking tot uw (beweerde) relaties met H.C., M.F. en de vervolgingsfeiten. Hierin bent u echter allerminst geslaagd.

Betreft uw **ontvoering**, meer bepaald hoe u wist dat deze ontvoering werd georganiseerd door de echtgenote van H.C. omwille van uw relatie met hem, merkt het CGVS het volgende op. Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud, verklaart u: “op een zekere ochtend, één van de bandieten kreeg een oproep van de vrouw van H.C.. Ik zat in dat hol en zij zaten buiten. Ik hoorde de instructies dat zij gaf aan de bandieten.” Vervolgens stelt u dan weer: “ik weet natuurlijk niet wat zij zei, maar ik hoorde wat die man antwoordde aan haar: ‘we kunnen dat doen rond 20 uur, want dan is er minder beweging in de stad.’ Blijkbaar zei de vrouw dat het moest lijken op een ongeval, maar de man zei ‘vuur laat geen sporen na.’” (NPO 1, p. 28). Vervolgens verklaart u: “hij vroeg me wie ik was en wat ik hier deed. Ik heb hem gezegd dat ik geen idee had. Hij heeft dan gezegd dat ik daar was om die en die reden. Toen begreep ik dat het die vrouw was dat de opdracht had gegeven om het hol in brand te steken.” (NPO 1, p. 29). Naast deze inconsistenties, geeft u ook een gehele andere versie tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud. U stelt dan plotseling dat u overhoorde hoe een vrouwenstem bevelen gaf, en dat u daaruit afleidde dat het enkel en alleen maar kon komen van de zijde van H.C.. U vertelde dit aan uw ontvoerder, die zich daarop afvroeg waarom deze vrouw u zoiets zou willen aandoen, waarop u aan hem uitlegde dat u de minnares was van C.. Ter bevestiging door de Protection Officer gevraagd dat de jongen dus niet aan u heeft bevestigd dat C.’s vrouw de opdrachtgever was – aangezien u tijdens uw eerste persoonlijke onderhoud had verklaard dat hij u had verteld waarom u daar was – antwoordt u ontkennend (NPO 2, p. 19-20). **Het feit dat u inconsistente verklaringen aflegt over hoe uw kidnapping is gelieerd aan uw problemen met H.C. en zijn entourage, ondermijnt de geloofwaardigheid van deze link (in combinatie met de veelheid aan andere ongeloofwaardige elementen) volledig.**

Betreft uw **relatie met M.F.**, die aan de basis ligt van uw huidig probleem met C., heeft het CGVS volgende opmerkingen. Ten eerste, wordt de geloofwaardigheid van deze relatie reeds sterk op de helling geplaatst door het gegeven dat u hiervan nergens melding heeft gemaakt bij DVZ (noch tijdens uw CGVS Vragenlijst, noch tijdens uw DVZ Verklaring). In tegenstelling, gevraagd naar uw partner bij DVZ (d.d. 07/05/2021), antwoordde u ‘D.K.’, die u leerde kennen via sociale media ongeveer een drietal jaar eerder (dus, ongeveer 2018) (DVZ-V, p. 8). Tijdens uw persoonlijk onderhoud, stelt u plotseling, naast C., ook een relatie te hebben gehad met zijn lijfwacht M.F.. Deze relatie zou begonnen zijn tijdens de week dat u bij hem verbleef (dus, januari 2020). Jullie bleven steeds in contact, en hij kwam u zelfs bezoeken in België in augustus 2021. De relatie heeft geduurd tot hij van C. stal en wegluchtte: uw laatste gesprek met hem was in februari of maart 2022, waarin hij u ook uitnodigde om met hem mee te komen naar Amerika (NPO 1, p. 15-18, 23-24; NPO 2, p. 16). Verder, verklaart u ook een relatie te hebben gehad met D.K.. Deze relatie is begonnen in 2018 of 2019 (u denkt 2019) en eindigde toen u Angola verliet (januari 2020). Jullie hadden nog contact tot juni-augustus 2021 (NPO 1, p. 15-17). Toen u werd geconfronteerd met het gegeven dat u niets heeft verteld over uw relatie met F., antwoordt u: “omdat me dat niet gevraagd is. Toen ik naar Klein Kasteeltje ben geweest, heb ik mijn verhaal in het kort uitgelegd. Ik denk dat ik geen tijd heb gehad. Ik heb wel mijn relatie met D.K. verteld, maar met MF niet, omdat ik geen tijd heb gehad om in detail te vertellen.”

De Protection Officer confronteert u daarop met uw eerdere verklaringen, namelijk dat u op het moment van dat interview ongeveer anderhalf jaar een relatie had met F. en dat uw relatie met K. reeds twee jaar eerder was geëindigd – antwoordt u: “ik heb daar toen dat geantwoord, omdat ze vroegen naar een virtuele relatie. Ik heb dan D.K. opgegeven.” Ten eerste, had u op dat moment geen relatie meer met D.K.. Ten tweede, blijkt nergens uit het administratief dossier (nog kan worden ingezien waarom) dat de DVZambtenaar u specifiek naar een ‘virtuele relatie’ heeft gevraagd. Ten derde, was uw relatie met F. ook een virtuele relatie: immers, hij woonde in Angola (kwam u slechts éénmaal bezoeken, na het DVZ-interview) en noemt u de relatie zelf uitdrukkelijk virtueel (NPO 1, p. 16). **De vaststelling dat u nooit eerder uw relatie met M.F. heeft vernoemd, én bij DVZ zelfs aangaf een relatie te hebben met D.K. – waarvan u later dan plotseling stelt dat deze reeds was beëindigd toen u Angola verliet – ondergraaft de geloofwaardigheid van deze relatie. Immers, er kan niet worden ingezien waarom u uw relatie met F. niet zou hebben verteld, aangezien uw relatie met D. reeds was beëindigd op dat moment én gezien F. zijn betrokkenheid in uw**

asielrelaas. Deze ongeloofwaardigheid wordt verder bevestigd door de vaststelling dat u geheel onwetend bent over F.. Nochtans, stelde u met hem wel een liefdesrelatie te hebben gehad (niet transactioneel zoals C.), dus mag men van u verwachten dat u over hem en uw relatie kan vertellen. Echter, over de start van uw relatie – vlak na uw kidnapping en tijdens de voorbereiding van uw vlucht – kan u al maar vaagweg verklaren: "het was heel vlug. Het was een moment van angst en nervositeit. Het was gedurende een periode dat ik bij hem thuis verbleef, terwijl hij de zaken regelde om Angola samen te verlaten. We begonnen te spreken met elkaar en er begon op een spontane manier een relatie" (NPO 2, p. 16). U stelt niets te weten over eerdere vriendinnen of zijn liefdesleven (NPO 2, p. 15). Gevraagd wat u over zijn privéleven weet, antwoordt u: "van MF niets. Hij is meer gesloten dan beton." Gevraagd naar partner en/of kinderen, antwoordt u dat hij er nooit iets over heeft verteld, maar dat u vermoedt dat hij vrijgezel was, omdat u in die week niemand heeft gezien. U stelt dat F. niet wou spreken over zijn privéleven, dat jullie enkel spraken over uw leven. U vermoedt dat hij van Cuanza Sul kwam, gezien zijn taal en dialect. Gevraagd naar zijn werk, stelt u dat hij veel reisde, maar soms zelfs niet zei naar waar hij ging, en u weet niet wat hij echt deed. Verder, wijst het CGVS ook naar voorgaande opmerkingen met betrekking tot F.'s afname van uw paspoort en weigering om hiervoor een reden te geven (NPO 2, p. 15-18). Ondanks dat u probeert uw gebrek aan kennis te minimaliseren – "eigenlijk hebben we niet zo lang een relatie gehad. Het was eerder een virtuele relatie" (NPO 2, p. 16) – wijst het CGVS u erop dat u **weldegelijk ruim twee jaar een relatie heeft gehad, dus dat men minstens zou mogen verwachten dat u iets over hem kan vertellen. Uw compleet gebrek aan informatie over uw partner is geheel verbazingwekkend, en bestendigt eerder opgemerkte ongeloofwaardigheid.**

Betreft uw relatie met H.C., kan u ook niet overtuigen. Vooreerst, heeft u **bij DVZ ook geen melding gemaakt van het gegeven dat u de minnares werd van H.C.** (u stelde enkel dat hij u zou helpen met het voltooien van uw studies, en dat zijn echtgenote daar is achter gekomen via bankuittreksels) (CGVS-V). Op het CGVS, blijkt u plotseling een relatie te hebben gehad, die u eerst uitdrukkelijk omschreef als een "liefdesrelatie" (NPO 1, p. 12) om dan later te stellen dat het geen liefde was, maar een transactionele relatie (NPO 2, p. 10-11, 13-14). U leerde hem kennen in 2012, en begon een intieme relatie in 2014, dewelke eindigde toen u Angola ontvluchtte in 2020 (NPO 1, p. 12). U stelt dat het van bij aanvang duidelijk was dat het om een transactionele relatie ging (NPO 2, p. 13). Gevraagd hoe u jullie dan afspraken wat voor type relatie het was, antwoordt u vaagweg: "een minnares heeft altijd de functie van minnares. Als iemand weet dat ze de minnares is, dan weet ze dat het dat type relatie is. Je weet wat jouw eigenbelang is. De persoon die jouw zaken betaalt, weet ook wat zijn eigenbelang is. Er bestaat niet zoals iets als liefde. Laten we zeggen dat het langs beide kanten uit eigenbelang is. Liefde voor hem had ik niet, maar ik heb wel comfort gewonnen." De Protection Officer verduidelijkt daarop dat ze begrijpt wat voor soort transactionele relatie u had, maar dat ze wenst te weten hoe u wist dat dat het type relatie was, of dit uitdrukkelijk gesteld is of waaruit u dat heeft afgeleid, maar waarop u opnieuw eerder vaag antwoordt: "hij bepaalde de limieten: gewoon niet bellen, geen foto's en geen publicaties. Zeker geen andere liefde hebben, of zeker niet dat hij het weet. 'Ik zal u alles geven wat je nodig hebt.' Toen ik dat allemaal wist, wist ik dat het de regels waren voor dat soort relatie." U had eerder verteld dat u, voor de start van uw rechtstreeks contact (en later intieme relatie), reeds uw studies had betaald gekregen en er u een huis werd geschonken. Door de Protection Officer gevraagd waarom hij u dan reeds hielp, vooraleer u hem hiervoor iets teruggaf, antwoordt u: "de mensen doen dat uit eigenbelang. Hij wist dat hij dat ooit ging gebruiken en ik was er me ook bewust van dat dit ging gebeuren. Niemand gaat u zomaar dit leven schenken. Er is altijd ergens een belang aan gebonden." Door de Protection Officer gevraagd of jullie hier dan al eerder afspraken over hadden gemaakt, over uw nut voor hem, antwoordt u nogmaals vaagweg: "neen. Zijn minnares werd ik pas nadat ik opnieuw een eerste contact had met hem in 2014. Hij begon zich te interesseren in mij. Volgens hem, hield hij van personen met het karakter dat ik had. Personen die waarde hechten aan het leven en objectieven hebben in het leven.

Het is dan dat we begonnen zijn met meer intiem contact. Ik ben zijn minnares geworden, zonder te beseffen hoe en wanneer" (NPO 2, p. 13-14). Over uw ontmoetingen met C., stelde u aanvankelijk: "onze ontmoetingen waren nogal geheim: in privéhotels, want hij mocht zich niet vertonen met mij." Doch later, wanneer u door de Protection Officer wordt geconfronteerd met het gegeven dat u zomaar een huis kreeg van de gouverneur zonder dat u zijn minnares was en dat hij dan plotseling, uit het niks, voor uw deur stond: "in Angola is het zo, die personen hebben een minnares om tijd mee te spenderen. Het is voor hen een beetje moeilijk om naar een hotel te gaan of een andere privéplek. De meerderheid van hen verkiest een huis te schenken en daar hebben ze hun privacy, daarom heeft hij me dat huis geschonken, in de plaats van een hotel of resort te betalen" (NPO 2, p. 7). Ook later spreekt u opnieuw over privéhotels, privérestaurants, en reizen naar de verschillende provincies (NPO 2, p. 10-12). **Het CGVS stelt vast dat u vage en inconsistente verklaringen geeft over de aard van uw relatie. Bijkomend, blijkt u ook amper op de hoogte van C.'s privéleven. Waar het CGVS er begrip voor kan opbrengen dat u als minnares minder op de hoogte bent, mag er wel een zekere minimale kennis worden verwacht, gezien jullie zes jaar lang een relatie hadden waarbij jullie, onder andere, converseerden, samen uit eten gingen (inclusief met mede-belangrijke figuren zoals B.K.), samen reisden, enz. (NPO 2, p. 7, 10-12). Dit blijkt niet het geval.** U weet niet van waar hij afkomstig is (NPO 2, p. 13). Gevraagd naar zijn echtgenote, verklaart u

tijdens het eerste persoonlijk onderhoud vaagweg: "ik weet het niet goed: M.A. of iets in die stijl" en tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud stelt u enkel "M." maar dat u geen weet heeft van de overige namen (NPO 2, p. 12). Gevraagd naar zijn kinderen, antwoordt u dat hij er vier heeft, maar dat u niets weet over hen (inclusief hun namen), dat het u niet interesseerde (NPO 2, p. 12, 15). U bevestigt dat u bij aanvang van uw relatie wist dat hij gehuwd was, omdat "via de media weet men veel zaken over zijn privéleven" (NPO 2, p. 15). Doch, later stelt u dan weer dat hij zich heeft voorgesteld aan u en zei dat hij getrouwd was (NPO 2, p. 15). **Ook over zijn werk/functie, blijkt u onwetend.** U noemt hem steeds 'de gouverneur' en stelt, wanneer u spreekt over de periode toen u in Mutamba begon te wonen en uw relatie met hem begon in 2014, "toen ik begon te leven in Mutamba, had ik rechtstreeks contact met H.C.. Hij was een belangrijke persoon, de gouverneur van Luanda, daarom waren onze ontmoetingen niet zo frequent. Soms één of twee keer per maand, of soms helemaal niet. Ik werd zijn minnares." Tijdens uw tweede onderhoud, verklaart u ook, gevraagd naar de start van uw intieme relatie in 2014, dat uw huis niet ver was van zijn ambtswoning (NPO 2, p. 7). En ook, wanneer de Protection Officer stelt dat, over de aanvang van uw relatie met H.C., dat de gouverneur van Luanda plots voor uw deur stond, doet u geen verbetering (NPO 2, p. 7). Tot slot, stelt u ook dat hij in 2012 reeds gouverneur was (NPO 2, p. 13). Nergens doorheen uw interview geeft u aan dat hij wanneer u hem leerde kennen (2012) en bij de aanvang van uw relatie (2014) en de daaropvolgende twee jaar (2016) nog gouverneur was van de provincie Cuando Cubango (2012-2016), die overigens diagonaal aan de andere kant van Angola ligt, en slechts daarop voor één jaar gouverneur was van de provincie Luanda (2016-2017) (zie blauwe map). Ook over de overige elementen van zijn politieke carrière bent u onwetend. Zo stelt u dat hij reeds gouverneur was toen u hem leerde kennen (2012), maar weet niet sinds wanneer of tot wanneer (NPO 2, p. 12-13). Gevraagd of hij nog gouverneur was toen u in 2020 vertrok uit Angola (u had tot op dat moment een relatie met hem), antwoordt u ontkennend, u denkt dat het dan reeds zijn vriend B.K. was die had overgenomen (NPO 2, p. 12-13). Later, verbetert u zichzelf: "B.K. was nooit gouverneur van Luanda. Ik denk dat het P.D.S. (fonetisch) was, niet K." (NPO 2, p. 13). Inderdaad, B.K. is nooit gouverneur geweest. Echter, C. zijn opvolger was: A.M.C. (zie blauwe map). Gevraagd wat C. dan deed na zijn aftreding, antwoordt u vaagweg: "ze verlaten de functie, maar blijven in de partij als député," maar gevraagd wat dan zijn taken en functies waren, dient u het antwoord schuldig te blijven (NPO 2, p. 13). Tot slot, merkt het CGVS op dat u geen enkel stavingstuk kan voorleggen van uw vermeende relatie met H.C. (NPO 2, p. 5).

Ten laatste, blijkt u ook **inconsistent in antwoord op de vraag of uw tante al dan niet op de hoogte is van uw problemen en reden tot vlucht uit Angola, wat tevens ook de reden is dat zij Angola diende te verlaten.** Deze vaststelling bestendigt enkel verder de ongeloofwaardigheid van uw problemen in Angola. Tijdens uw eerste persoonlijke onderhoud verklaart u dat uw tante niet op de hoogte is van uw problemen: "ik heb haar nooit verteld over de gebeurtenissen. Ze denkt dat ik hier mijn studies verder zet, dat is hetgeen dat ik haar wijsmaakte. Maar, zij wantrouwt het, want ik belde haar en zei dat ze Angola moest verlaten" (NPO 1, p. 20). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud, verklaart u plotseling dat uw tante wel op de hoogte is van uw problemen (wat u haar zou verteld hebben in 2022): "het was toen C. me gebeld en bedreigd heeft. Ik, wetende wat voor soort man hij is, heb dan beslist om naar tante te bellen, opdat ze Angola zou verlaten. Vermits ze nog niet op de hoogte was van mijn verhaal en bedreigingen in Angola, heb ik haar dit eerst verteld. Aanvankelijk had ik haar gezegd dat ik een master zou doen in het buitenland, maar na al die voorvallen voelde ik me verplicht om haar de waarheid te vertellen zodat ze het land zou verlaten." (NPO 2, p. 4-5).

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen met betrekking tot uw laattijdig verzoek om internationale bescherming, uw vlucht uit Angola (inclusief uw paspoort en Portugees visum), uw ontvoering, en uw relaties met M.F. en H.C. – waarbij het CGVS herhaaldelijk vaststellingen diende te doen die uw geloofwaardigheid ondermijnden – maakt dat in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

U legt uw Angolese identiteitskaart neer (zie groene map; NPO 1, p. 23), dewelke uw verklaringen omtrent uw identiteit en nationaliteit, die niet meteen ter discussie stonden, bevestigen.

Met betrekking tot de neergelegde foto's van het geweldsincident waarvan uw oom, tante en neef slachtoffer werden (zie groene map; NPO 1, p. 13-15), kan het CGVS enkel stellen dat zij geen objectieve bewijswaarde hebben. Immers, er kan niet objectief worden vastgesteld dat de personen op deze foto's uw familie zijn, noch wat de aanleiding of wie de dader is van de afgebeelde verwondingen en ongeval.

Met betrekking tot de neergelegde BPost-bankkaart, dient het CGVS ook te concluderen dat er uit deze kaart niet objectief kan worden vastgesteld in welke omstandigheden en door wie – u verklaart dat M.F. dit voor u heeft geregeld tijdens zijn bezoek aan België in 2021 – deze rekening werd geopend. Er kan louter objectief

worden vastgesteld dat u in het bezit bent van een BPost-bankkaart – zoals u zelf verklaart: "het is een concreet bewijs van de spaarrekening die ik had bij de bank van BPost." (NPO 2, p. 18)

Het neergelegde psychologisch attest werd hierboven reeds besproken (zie groene map). Het neergelegde medische verslag (d.d. 07/07/2021) bevat objectieve vaststellingen wat betreft opgelopen letsels (zie groene map; NPO 1, p. 13), maar kan niet met zekerheid stellen in welke omstandigheden deze letsels zijn opgelopen – daarom vermeldt het attest ook "selon les dires de la personne, ces lésions seraient dues à..." (Frans voor 'volgens de verklaringen van de [onderzochte, n.v.d.r.] persoon, zijn deze littekens veroorzaakt door...')

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u werden verstuurd op 24 augustus 2023. U stelt akkoord te zijn met alles, met één uitzondering betreffende uw aangevraagd Portugees visum, wat hierboven reeds werd geïncorporeerd (mail d.d. 29/08/2023).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift

Verzoekster voert in het verzoekschrift een schending aan van "het artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen; van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen; het artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie; het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen".

Zij ontwikkelt dit middel *in casu* als volgt:

"1) Wat betreft de kwetsbaarheid van de verzoekster en de bijzondere procedurele noden die werden toegekend

Aan de verzoekster werden bijzondere procedurele noden toegekend omwille van het gegeven zij lijdt aan een posttraumatische stress. De verweerder oordeelt dat uit de neergelegde rapporten niet blijkt dat de verzoekster niet volwaardig zou kunnen deelnemen aan haar procedure.

De verweerder gaat geheel voorbij aan de implicaties van PTSD op het geheugen en de capaciteit van een persoon om coherente verklaringen af te leggen.

a. De rol die PTSS speelt bij de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming

[theoretische uiteenzetting]

b. Het vermogen van een persoon om een duidelijke en "consistente" getuigenis af te leggen

[theoretische uiteenzetting]

Het is onjuist te veronderstellen dat met verzoeksters kwetsbaarheid slechts rekening gehouden moest worden gedurende haar persoonlijk onderhoud. Immers was het evenzeer van belang om bij de beoordeling van haar relaas haar kwetsbare toestand in acht te nemen. Quod non.

De verzoekster wordt tot op heden opgevolgd door haar psycholoog.

2) Antwoord op de motivering van de bestreden beslissingen omtrent de asielaanvraag van de eiseres

1) Wat betreft de laattijdigheid van het verzoek om internationale bescherming

Zoals vele vrouwen die vanuit voornamelijk Afrikaanse landen migreren, werd ook de verzoekster het slachtoffer van gedwongen prostitutie in België. De schaamte die de verzoekster hierover voelde, is eveneens de reden waarom zij F. niet eerder inlichtte over haar penibele situatie.

Meneer G.R. was wel degelijk een vriend van H.C.. De "hij" in haar verklaring doelt op H.C., en niet op M. F. (NPO 1, p. 20). Wanneer daarover gevraagd wordt om te preciseren of het een vriend van H.C. dan wel van M. F. betreft, antwoordt de verzoekster duidelijk dat hij een vriend van C. is (NPO 1, p. 20). Verzoeksters verklaringen hieromtrent zijn dan ook allerm minst tegenstrijdig. Het betreft een kwaadwillige interpretatie van de verwerende partij.

De verzoekster zag aan het basketbalplein een groep jongeren, die haar te hulp snelden. Het betrof een groepje van ongeveer drie à vijf jongens, waarvan slechts één van hen mee ging tot aan het Klein Kasteeltje. Het valt te betreuren dat de verwerende partij niet het minste begrip kan opbrengen voor verzoeksters situatie, de facto opgesloten in het appartement van een voor haar onbekende man met alle gevaren van dien. Verzoeksters opsluiting in België neemt niet weg dat zij geen reële nood aan internationale bescherming heeft, wel in tegendeel.

2) Wat betreft het Portugees visum

De verzoekster heeft verschillende vrienden in Portugal, die zij een bezoek wilde brengen. Verkeerdelijk ging de verzoekster ervan uit dat haar enkel gevraagd werd naar de reis vanuit Angola naar België, na haar ontvoering, of zij in die periode haar vingerafdrukken meer dan eens moest geven of niet. Het deel "in heel uw leven" was haar ontgaan.

3) De reisweg vanuit Angola naar België

De verzoekster wenst erop te wijzen dat een belangrijk element uit het oog verloren werd in de bestreden beslissing. Immers was het F. die de reis organiseerde, maar C. die financierde. Het is mogelijk dat C. achter de schermen de touwtjes in handen had en, bijvoorbeeld, vreesde in de problemen te kunnen komen indien het paspoort van de verzoekster in handen van de Belgische autoriteiten zou komen.

Daarenboven dient gepreciseerd te worden dat F. twee paspoorten had, waaronder één diplomatiek.

4) Verzoeksters ontvoering

Er dient te worden verduidelijkt dat de verzoekster na vijf à zes dagen gevangenschap een telefoongesprek kon opvangen tussen de groep bandieten en een vrouw. Op dat moment dacht de verzoekster meteen dat het de vrouw van C. betrof. Het was één van de bandieten die ook Kikongo sprak die haar vermoedens bevestigde.

5) De relatie met M. F.

Wat betreft haar gevoelens, gold de relatie met D.K. als meest "echte" relatie voor de verzoekster. Ze had effectief gevoelens voor hem, en hij ook voor haar. Haar relatie met F. was geen "echte" relatie. Te meer gelet op de omstandigheden waarin de "relatie" ontstond en de machtsverhouding tussen hen beiden.

6) De relatie met H.C.

De verzoekster wist goed waaraan ze begon toen ze inging op het aanbod van C. om haar studies te bepalen. Wanneer en erg rijk en machtig man dit voorstelt aan een meisje dat vele jaren jonger is, dan dient niet uitdrukkelijk uitgesproken te worden wat hij in ruil zou willen.

C. was de sugar daddy van de verzoekster. Er kwamen geen gevoelens of enige emotionele betrokkenheid bij kijken. Ze spraken niet over elkaars leven. De verzoekster was daarenboven nooit geïnteresseerd in politiek, en evenmin in de carrière van C.. Ze verkoos bovendien niets over hem te weten buiten hun contacten om. Wanneer ze niet bij hem was, wilde ze niets van hem weten.

C. zelf sprak nooit over zijn familie, noch over zijn werk. Hij vertelde niet waar hij werkte of wat hij deed. Hun relatie was transactioneel, ieders haalde er iets uit wat ze verlangden.

De verwerende partij gaat er verkeerdelijk vanuit dat uit het feit dat de "relatie" zes jaren duurde, zou volgen dat de verzoekster veel weet over C.. Immers wordt geen rekening gehouden met de aard van de relatie.

7) De vrees van verzoeksters tante

De verzoekster verduidelijkt dat op het moment dat zijzelf Angola verliet, haar tante niet op de hoogte was van de reden waarom. Eénmaal in België, toen de problemen met C. zich voordeden, lichtte zij haar tante in, omdat zij op dat moment begon te vrezen voor haar veiligheid.

8) Conclusie

De verzoekster raakte verstikt in een web dat werd gesponnen vanaf ze C. ontmoette. Ze raakte gevangen in de wereld van machtige mannen en hun entourage die krijgen wat ze willen.

Zo lang alles goed ging, was de verzoekster tevreden. Haar studies werden betaald, ze leidde een luxueus leven. Hoge pieken kennen echter diepe dalen, en toen het tij keerde raakte de verzoekster in gevaar.

De verwerende partij heeft onvoldoende rekening gehouden met de machtsverhouding die bestond tussen de verzoeker en C. en F.. Als sugar baby had zij niet veel te zeggen. Als F. haar zei dat ze haar paspoort niet terugkreeg, dan was het zo.

Van in het begin begreep de verzoeker dat C. de touwtjes in handen zou hebben. Hij besliste wat ze zou dragen, waar ze zou wonen, wanneer en waar ze zouden afspreken, enzovoort. Haar kwetsbare situatie als speeltje van machtige mannen werd door de verwerende partij niet eens (h)erkend, laat staan dat er rekening mee werd gehouden in de bestreden beslissing. De verweerder begin daarbij een ernstige beoordelings- en zorgvuldigheidsfout.

3) Antwoord op de motivering van de bestreden beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Indien uw Raad op basis van onmogelijkheid, tot de conclusie komt dat er geen verband bestaat tussen de geleden schade en de feiten die de verzoekster aanbrengt, moet haar ten minste subsidiaire bescherming worden verleend wegens het reële risico dat zij ernstige schade in de zin van bovengenoemd artikel 48/4 zal lijden.

Gelet op het voorgaande heeft het CGVS een beoordelingsfout gemaakt door verzoekster niet als vluchteling of zelfs als begunstigde van subsidiaire bescherming te erkennen, en heeft het dus de in het middel genoemde bepalingen geschonden.”

Beoordeling

1.

2.

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoekster om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsebepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat de verzoekster nood heeft aan internationale bescherming.

Vaste rechtspraak van de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 5 juni 2001, nr. 96.142). Verzoekster laat na in haar verzoekschrift uiteen te zetten op welke wijze artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dat het recht op een doeltreffende voorziening in rechte en het recht op een onpartijdig gerecht omvat, geschonden zou zijn.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekster. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer de verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."

4. In het verzoekschrift wordt gewezen op haar kwetsbaarheid en de bijzondere procedurele noden die werden toegekend. Volgens verzoekster gaat verweerder geheel voorbij aan de implicaties van PTSD op het geheugen en de capaciteit van een persoon om coherente verklaringen af te leggen. Zij gaat in op de rol die PTSS speelt bij de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming en op het vermogen van een persoon om een duidelijke en "consistente" getuigenis af te leggen. Aldus het verzoekschrift was het evenzeer van belang om bij de beoordeling van haar relaas haar kwetsbare toestand in acht te nemen.

In de mate dat verzoekster in het kader van onderhavige procedure aanvoert dat onvoldoende rekening werd gehouden met haar procedurele noden dient te worden verwezen naar artikel 48/9, § 4 van de Vreemdelingenwet dat inzake bijzondere procedurele noden stelt:

"De ambtenaren van de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen beoordelen of de verzoeker om internationale bescherming bijzondere procedurele noden heeft en nemen deze in acht door het verlenen van passende steun tijdens de procedure, voor zover deze noden voldoende zijn aangetoond en voor zover de in dit hoofdstuk bedoelde rechten in het gedrang zouden komen en hij niet zou kunnen voldoen aan de hem opgelegde verplichtingen. De beoordeling van de bijzondere procedurele noden is op zich zelf niet vatbaar voor beroep" (de Raad onderlijnt).

Het feit dat de evaluatie van de bijzondere procedurele noden op zich niet vatbaar is voor beroep staat er niet aan in de weg dat die evaluatie wordt bekritiseerd in het kader van een beroep ingesteld tegen de beslissing tot verwerping of onontvankelijkheid van hun verzoek om internationale bescherming.

De Raad kan wel nagaan of verzoekster, rekening houdend met haar profiel van specifieke kwetsbaarheid, passende steun heeft gekregen in het licht van de doelstelling dat de verzoekster de rechten moet kunnen genieten en zich moet kunnen gedragen naar de verplichtingen die haar worden opgelegd tijdens de hele procedure.

Het feit dat een persoon een psychische aandoening of een verstandelijke beperking heeft, geeft op zichzelf niet aan dat de verzoekster om internationale bescherming niet in staat is om het verzoek om internationale bescherming te begrijpen en er effectief aan deel te nemen (cf. UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), *Procedural Standards for Refugee Status Determination Under UNHCR's Mandate*, 26 August 2020, p. 89).

Blijkens de bestreden beslissing wordt erkend dat verzoekster met psychologische problemen kampt en werden er, om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, aan verzoekster steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van haar verzoek.

Verzoekster blijft in het verzoekschrift echter bij loutere theoretische uiteenzettingen en licht niet toe op welke wijze de haar geboden steunmaatregelen tekortschoten.

Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat de dossierbehandelaar rekening heeft gehouden met verzoeksters toestand. Zo kon verzoeksters psycholoog het eerste persoonlijk onderhoud bijwonen als vertrouwenspersoon, werd verzoekster bij aanvang van beide persoonlijke onderhouds gesprekken gevraagd of zij zich in staat voelde om het persoonlijk onderhoud te doen en werden er pauzes genomen indien verzoekster dit wenste. De dossierbehandelaar heeft eenvoudige en duidelijke vragen gesteld, die verzoekster goed kon volgen en waarvan zij de logica en de inhoud correct begreep. Indien verzoekster een vraag niet goed begreep, werd deze door de dossierbehandelaar geherformuleerd. Aan verzoekster werden bovendien zowel open als concrete vragen gesteld. Noch door verzoekster, noch door haar vertrouwenspersoon, noch door haar advocaat werd tijdens de persoonlijke onderhouds gesprekken op geen enkel moment aangegeven dat zij niet in staat was deel te nemen aan de procedure of verklaringen af te leggen.

Evenmin blijkt uit het door verzoeker voorgelegde psychologische attest dat verzoeksters psychische problemen van die aard zijn dat zij niet zou kunnen deelnemen aan de asielpprocedure, noch dat de haar

geboden steunmaatregelen niet toereikend waren. Verzoekster toont niet aan dat haar psychologische toestand haar verhindert, dan wel verhinderd heeft, coherente verklaringen af te leggen.

Gelet op wat voorafgaat kan worden aangenomen dat de rechten van verzoekster in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd werden, evenals dat verzoekster heeft kunnen voldoen aan haar verplichtingen.

5. Verzoekster verklaart niet te kunnen terugkeren naar Angola uit vrees voor problemen (i) met de echtgenote van H.G., haar "*sugar daddy*"; (ii) met H.G. zelf omdat hij verzoekster ervan zou verdenken samen te hebben gespannen met zijn lijfwacht F. die geld van hem zou hebben gestolen.

6. Er kan echter geen geloof worden gehecht aan verzoeksters asielrelaas gelet op de volgende vaststellingen.

6.1 Verzoekster legde doorheen haar asielprocedure wisselende verklaringen af over de reden waarom zij niet terug kan keren naar Angola. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde verzoekster dat zij vervolging vreesde door de echtgenote van H.C. (vragenlijst CGVS 7 mei 2021, vraag 3.5). Tijdens het persoonlijk onderhoud gaf verzoekster echter aan dat zij de echtgenote eigenlijk niet vreesde en dat zij er zelfs aan dacht om terug te keren naar haar land (notities van het persoonlijk onderhoud (hierna: notities) 15 juni 2023, p. 31-32). Zij stelde tijdens dit persoonlijk onderhoud enkel H.C. zelf te vrezen, nadat hij haar rond april/mei 2022 bedreigde omdat F. geld van hem had gestolen en hij dacht dat verzoekster met hem had samengespannen (notities 15 juni 2023, p. 31-32). Dat verzoekster in 2021 een verzoek om internationale bescherming indiende omwille van angst voor de echtgenote van H.C., om dan tijdens het persoonlijk onderhoud aan te geven dat zij deze vrees niet meer koestert, ondermijnt de ernst van haar asielaanvraag.

6.2. Waar verzoekster thans stelt H.C. te vrezen, de man die haar "*sugar daddy*" was, dient te worden opgemerkt dat verzoekster deze relatie geenszins aannemelijk maakt.

Zo was zij doorheen haar asielprocedure inconsequent over de aard van de relatie. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken liet zij noteren dat hij haar enkel hielp met haar studies maar niet dat ze zijn minnares was. Tijdens het persoonlijk onderhoud sprak verzoekster eerst van een liefdesrelatie om het vervolgens enkel een transactionele relatie te noemen (notities 15 juni 2023, p. 12; notities 20 juli 2023, p. 10-1, 13-14).

Verder legde verzoekster incoherente verklaringen af over waar ze afspraken (notities 20 juli 2023, p. 7, 10-12).

Verzoekster bleek tevens onaannemelijk onwetend over het privé- en professioneel leven van H.C. (notities 20 juli 2023, p. 12-13, 15), hoewel ze zes jaar lang een relatie zouden hebben gehad. Waar in het verzoekschrift getracht wordt om verzoeksters onwetendheid te vergoelijken door te stellen dat zij en H.C. niet spraken over elkaars leven, wordt benadrukt dat verzoekster zélf tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde dat ze tijdens hun relatie van zes jaar wel degelijk met elkaar praatten, uit eten gingen en samen reisden (notities 20 juli 2023, p. 7, 10-12). Verzoeksters gebrek aan basiskennis over H.C., nochtans een publieke figuur, haar "*sugar daddy*" én de man die zij beweert te vrezen, ondermijnt dan ook de waarachtigheid van haar verklaringen.

6.3. Verzoeksters verklaringen over de ontvoering waarvan zij in oktober of november 2020 het slachtoffer zou zijn geworden zijn niet geloofwaardig. Verzoekster kon immers geenszins eenduidig aangeven hoe zij tijdens deze ontvoering te weten kwam dat de echtgenote van H.C. de opdrachtgeefster was (notities 15 juni 2023, p. 28-29; notities 20 juli 2023, p. 19-20).

In het verzoekschrift gesteld wordt dat verzoekster na vijf à zes dagen gevangenschap een telefoongesprek kon opvangen tussen de groep bandieten en een vrouw, waardoor zij dacht dat het de vrouw van C. betrof en waarna één van de bandieten die ook Kikongo sprak haar vermoedens bevestigde. Deze versie van de feiten kan voorgaande inconsistenties niet weerleggen, noch de vorige verschillende versies met elkaar verzoenen.

6.4. Verzoekster kan ook haar relatie met F., de lijfwacht van H.C., niet aannemelijk maken.

Zo vermeldde zij F., met wie zij beweerdelijk een relatie zou hebben gehad van januari 2020 tot februari/maart 2022, niet toen zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 7 mei 2021 gevraagd werd naar haar partner (verklaring DVZ, vraag 15b). Zij noemde daarentegen wél D.K., terwijl deze relatie reeds voorbij zou zijn geweest toen zij Angola verliet (notities 15 juni 2023, p. 15, 17).

Tevens bleek verzoekster onaannemelijk onwetend over het privé- en werkleven van F. (notities 20 juli 2023, p. 15-16).

In het verzoekschrift wordt aangevoerd dat de relatie met D.K. de meest “echte” relatie was voor verzoekster, omdat ze gevoelens hadden voor elkaar, terwijl haar relatie met F. geen “echte” relatie was, temeer gelet op de omstandigheden waarin de “relatie” ontstond en de machtsverhouding tussen hen beiden. Een dergelijke uitleg kan echter geenszins verschonen waarom verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft nagelaten waarheidsgetrouw te antwoorden toen zij gevraagd werd naar haar huidige partner (verklaring DVZ, vraag 15b), noch waarom zij zo goed als onwetend bleef over F.. Overigens liet verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud verstaan dat haar relatie met F. wél een liefdesrelatie was (notities 20 juli 2023, p. 16) én gaf zij andere redenen voor haar afwijkende verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (notities 20 juli 2023, p. 22).

Bijgevolg kunnen verzoeksters problemen met H.C. – die haar rond april/mei 2022 bedreigde omdat F. geld van hem had gestolen en hij dacht dat verzoekster met hem had samengespannen (notities 15 juni 2023, p. 31-32) – evenmin op waarheid berusten.

6.5. De door verzoekster geschetste gang van zaken van haar vertrek uit Angola is ongeloofwaardig.

Zo blijkt uit het administratief dossier dat er op basis van verzoeksters vingerafdrukken een Portugees visum werd gevonden: dit visum werd door verzoekster aangevraagd op 28 november 2019, met een afspraak in het visumcentrum in Luanda op 20 november 2019. Het visum werd uitgereikt op 12 december 2019 met een geldigheid van 11 januari 2020 tot 24 februari 2020. Dit allemaal nog vóór het plaatsvinden van de ontvoering in oktober/november 2020 die de aanleiding zou zijn geweest van haar vlucht uit Angola.

Nochtans beweerde verzoekster aanvankelijk dat zij nooit eerder naar Europa is gereisd, noch concrete stappen hiertoe had ondernomen (notities 15 juni 2023, p. 9-10), noch op enig ander moment vingerafdrukken te hebben gegeven dan toen zij vertrok uit Angola op de luchthaven in januari 2020 (notities 15 juni 2023, p. 21-22). Na confrontatie met het visum en de vingerafdrukken gaf verzoekster dan toch toe dat zij een visum is gaan aanvragen bij de Portugese autoriteiten en hierbij onder andere haar vingerafdrukken heeft afgegeven, omdat zij wou reizen (notities 20 juli 2023, p. 22-23). Dergelijke leugenachtige verklaringen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar relaas.

In het verzoekschrift wordt aangevoerd dat verzoekster er verkeerdelijk van uitging dat haar enkel gevraagd werd naar de reis vanuit Angola naar België, na haar ontvoering, en of zij in die periode haar vingerafdrukken meer dan eens moest geven of niet, alsook dat het deel “*in heel uw leven*” haar ontgaan was. Dienaangaande wordt opgemerkt dat verzoekster tijdens het eerste persoonlijk onderhoud herhaaldelijk en op verschillende manieren gevraagd werd naar eventuele concrete reisplannen (naar Europa) en of zij reeds eerder in haar leven vingerafdrukken heeft gegeven (notities 15 juni 2023, p. 9-10, 21-22), maar dat zij telkens heeft nagelaten de waarheid te vertellen.

Verzoekster bleek verder geheel onwetend over de door haar gebruikte identiteits- en reisdocumenten tijdens haar reis naar Europa: zij kon niet eens met eenduidig en met zekerheid aangeven of het haar eigen paspoort betrof (notities 15 juni 2023, p. 20-23, 29-30; notities 20 juli 2023, p. 3). Evenmin kon zij duiden waarom zij het gebruikte paspoort nooit heeft teruggevraagd aan F. (notities 20 juli 2023, p. 18-19). Waar in het verzoekschrift gesteld wordt dat H.C. de reis financierde en mogelijk vreesde in de problemen te kunnen komen indien verzoeksters paspoort in handen van de Belgische autoriteiten zou komen, dient te worden opgemerkt dat het F. was die weigerde het paspoort aan verzoekster te geven, hoewel ze een (liefdes)relatie hadden. Bovendien bleek F. ook niet loyaal aan H.C. toen hij diens geld stal en ermee verdween.

Ook haar beweringen dat F. reisde met een diplomatiek paspoort (notities 20 juli 2023, p. 3-4) zijn inconsequent. De *post factum* bewering in het verzoekschrift, met name dat F. twee paspoorten had waaronder één diplomatiek, kan niet uitleggen waarom verzoekster incoherente verklaringen aflegde over hoe zij wist dat F. met een diplomatiek paspoort reisde.

6.6. Verzoeksters gedrag na aankomst in Europa ondermijnt eveneens haar nood aan internationale bescherming. Verzoekster kwam het Belgisch grondgebied binnen op 16 of 17 januari 2020 (notities 15 juni 2023, p. 23) maar diende pas meer dan een jaar later, op 19 april 2021, een verzoek om internationale bescherming in.

Noch de uitleg van verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud, noch de argumentatie in het verzoekschrift kan verzoeksters nalatig gedrag verschonen. Immers, redelijkerwijze kan worden aangenomen dat een verzoekster om internationale bescherming, die beweert haar land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer zij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat verzoekster naliet dit te doen, niettegenstaande zij aanvoert dat ze in Angola het slachtoffer was van een ontvoering, en gedurende meer dan een jaar talmde alvorens zulk verzoek alsnog in België in te dienen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging. Dit vormt

overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor verzoeksters algehele geloofwaardigheid.

7. De Raad stelt vast dat verzoekster geen concrete elementen aanbrengt die de voorstaande pertinente motieven kunnen verklaren of weerleggen. Deze motieven zijn draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. Op grond hiervan wordt terecht besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door haar uiteengezette vluchtrelaas. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel geheel in gebreke blijft.

Zij komt immers in wezen voor het overige niet verder dan het louter volharden in het vluchtrelaas en het benadrukken van haar kwetsbare positie als “*sugar baby*”. Dit kan bezwaarlijk een dienstig verweer worden geacht. Verzoekster slaagt er aldus niet in de hoger aangehaalde motieven te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

8. De Raad stelt verder vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door haar in de loop van de administratieve procedure overige neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door haar voorgehouden nood aan internationale bescherming.

9. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoekster het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

10. Inzake de subsidiaire beschermingsstatus brengt verzoekster geen ander element aan dan wat wordt aangevoerd inzake de vluchtelingenstatus. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig oktober tweeduizend vierentwintig door:

W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS